

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 241/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokátka a konateľka [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 296/2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. februára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDACTED], [REDACTED], v mene ktorej koná advokátka a konateľka [REDACTED], vo veci

namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 296/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení oprávneného v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 296/2016, v ktorom súdny exekútor 27. januára 2016 doručil okresnému súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktoré bolo okresným súdom vydané 7. decembra 2016. Jeho vydaniu predchádzalo podanie sťažnosti z 2. decembra 2016 na postup okresného súdu v napadnutom konaní adresovanej jeho predsedníčke, ktorou sa sťažovateľ domáhal nápravy. Predsedníčka okresného súdu vyhodnotila túto sťažnosť ako dôvodnú v liste doručenom sťažovateľovi 14. decembra 2016.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Okresný súd Martin teda vydal poverenie na vykonanie exekúcie po viac ako desiatich mesiacoch a to bez zavinenia na strane sťažovateľa. Uvedenú dobu považujeme za neprimerane dlhú, vzhľadom na fakt, že ide o právne jednoduchý úkon súdu.

... Máme za to, že v predmetnej veci ide o jednoduchú právnu a faktickú vec, ktorá v žiadnom prípade neodôvodňuje dĺžku konania súdu na viac ako 10 mesiacov, pričom je zjavné, že súd vo vyššie uvedenom období zjavne nekonal bez prieťahov, čo nakoniec potvrdila aj predsedníčka súdu vo svojej písomnej odpovedi na sťažnosť právneho zástupcu sťažovateľa.

... Sťažovateľ žiadnym úkonom neprispel k prieťahom alebo k spomaleniu postupu súdu.

... Nečinnosť a neefektívnu činnosť okresného súdu (veľký časový odstup od podania návrhu) nemožno podľa názoru sťažovateľa ničím ospravedlniť.

... S ohľadom na vyššie uvedené sa domnievame, že závažnosť vzniknutej ujmy a jej okolnosti sú veľmi významnej kvality a žiadame preto súd, aby prihliadol k tejto skutočnosti. Celková vrška pohľadávky sťažovateľa je 10 722,- Eur s príslušenstvom. Nakoľko súd nekonal bez zbytočných prieťahov, sťažovateľovi nečinnosťou súdu vznikla škoda. Povinný, po doručení návrhu na súd zlíčil svoju obchodnú spoločnosť s inou obchodnou

spoločnosťou, ktorá sa zlúčila spolu s 8 obchodnými spoločnosťami, pričom dňa 8. 12. 2016 bola vymazaná z obchodného registra (dobrovoľný výmaz – rozhodnutie príslušného orgánu spoločnosti o jej zrušení) čím sa jeho pohľadávka stala nevyhľadateľnou.“

Na základe uvedenej sťažnostnej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, priznal mu finančné zadost'učinenie v sume 5 500 € a úhradu trov konania v sume 670,51 € s DPH.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). K ďalším dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Ústavný súd tiež pripomína, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, IV. ÚS 369/08).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na právny názor tvoriaci taktiež súčasť jeho ustálenej judikatúry (napr. II. ÚS 12/01, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04), podľa ktorého ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v posudzovanom prípade okresným súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť v zásade odmieta ako

zjavne neopodstatnenú. Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

Rovnako ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane uvádza, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už tento súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010).

Vychádzajúc zo sťažnosti, ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že okresný súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie 7. decembra 2016, t. j. v čase, keď sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť (9. februára 2017), už nemohlo dochádzať k porušovaniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čo samo osebe zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej. Navyše ústavný súd v posudzovanej veci v prospech okresného súdu vyhodnotil aj skutočnosť, že okresný súd vo veci rozhodol bezprostredne potom, ako sťažovateľ 2. decembra 2016 podal predsedníčke okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. opatrenia prijaté okresným súdom na základe tejto sťažnosti viedli k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa spôsobenej jeho neodôvodnenou nečinnosťou v napadnutom konaní. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch považuje v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde za účinný prostriedok ochrany základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorú by mal sťažovateľ využiť pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (m. m. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04).

Na základe uvedeného ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017